

Ján Adamus

2. pôstna nedeľa – rok B

Ježiš vzal so sebou Petra, Jakuba a Jána a len ich vyviedol na vysoký vrch do samoty. Tam sa pred nimi premenil. Jeho odev zažiaril a bol taký biely, že by ho nijaký bielič na svete tak nevybielil. A zjavil sa im Eliáš s Mojžišom a rozprávali sa s Ježišom. Vtedy Peter povedal Ježišovi: „Rabbi, dobre je nám tu. Urobme tri stánky: jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi.“ Lebo nevedel, čo povedať; takí boli preľaknutí. Tu sa utvoril oblak a zahalil ich. A z oblaku zaznel hlas: „Toto je môj milovaný Syn, počúvajte ho.“ A sotva sa rozhládli, nevideli pri sebe nikoho, iba Ježiša. Keď zostupovali z vrchu, prikázal im, aby o tom, čo videli, nehovorili nikomu, kým Syn človeka nevstane z mŕtvych. Oni si toto slovo zapamätali a jeden druhého sa vypytovali, čo znamená „vstať z mŕtvych“.

Mk 9, 2- 10

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Ľudia sú už takí, že časom im všetko zovšednie. Vidíme to už u malých detí, ktoré sa s novou hračkou vydržia zahrať iba určitú krátku dobu, a potom ju odložia, niekedy na určitý čas, inokedy navždy. Dospelým ľuďom zasa postupne zovšednie život aj so všetkým, čo prináša. Zovšednie práca, cestovanie, často aj peniaze, domov... Je však smutné, že niekedy zovšednejú aj veci, ktorými nás Boh chce prebúdzat' z našej všednosti. To, čo by malo byť hybnou silou nášho života, stáva sa šedým a nepotrebným...

Mala by vari byť aj táto nedeľná omša a veľký zážrak premenenia v nej iba niečím všedným? Nestala sa nám časom iba povinnosťou? Lenže sám Kristus, ktorý sa premenil pred Petrom, Jakubom a Jánom, chce nás pri nej očistiť a oslobodiť od všednosti. Vzbudzuje v nás opravdivý zážitok stretnutia sa s Bohom, ktorý má vyústiť v naše radostné zvolanie: Rabbi, dobre je nám tu!

Všednosť je veľkým nebezpečenstvom, ktoré môže v nás zničiť mnohé krásne a ušľachtilé hodnoty. Uvažujme, napríklad, nad krásou manželskej lásky. Akonáhle manželia dovoľia jej zovšednieť, akonáhle ju prestanú živiť, všetko to krásne, čo im prinášala, stane sa nudným, obmedzujúcim a hodným zahodenia. Takéto manželstvo sa ocitne na pokraji priepasti, a aby nestroskotalo, treba lásku oprášiť zo všednosti, oživiť ju novou silou a novým duchom, aby zasa spĺňalo svoju mimoriadnu úlohu vo vzťahu muža a ženy. To isté platí o rodine, práci, štúdiu, záujmoch... Aj tie treba oprášovať zo všednosti a oživovať ich, aby spĺňali svoju úlohu.

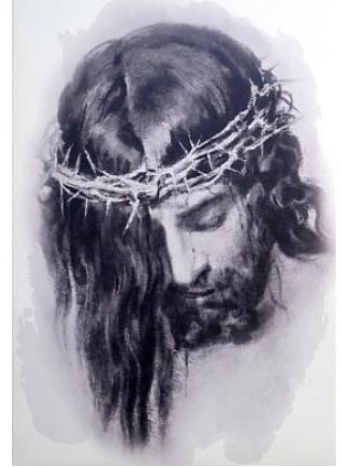
Všednosť nebezpečne útočí aj na duchovnú oblasť. Keď sa nám zunuje konanie dobra, svätá omša, láska k Bohu a jej rôzne prejavy, keď nám zovšednie naša viera, vtedy sa ocitneme na okraji priepasti, ktorá je hlbšia a nebezpečnejšia ako priepasť v pozemskom živote. Je dôležité, aby sme svoj život naplňovali živou, stále novou a vynaliezavou láskou k Bohu.

Ježiš Kristus je na pomoci každému, kto sa chce zbaviť všednosti života a každý deň znovu a znovu hľadá vo svojom srdci a duši novú a väčšiu lásku k Bohu. Lebo láska nemôže zostať na jednom bode, nemôže sa stať mŕtvou, ale musí stále rásť. Rastie naša/moja láska k Bohu? Prispievam k jej rastu aj v mojej rodine, v práci, v škole, v spoločenstve...?

Mnohým je známe meno Carlo Caretto (1910 – 1988), ktorý bol predsedom katolíckej mládeže Talianska, prispieval do katolíckych časopisov, písal knihy a bol uznávaný ako sebavedomý muž, ktorý veľa urobil pre Cirkev. Ale prišla kríza. Svoje celoživotné vyznanie zhrnul v knihe Veď Ty si môj Otec. Píše: Vtedy (v čase krízy) som zažil mohutný Boží zásah do môjho života. Keď som Bohu kládol otázky, namiesto odpovedí namieril zakaždým proti mne radikálnu požiadavku – teba chcem. Už nechcem tvoju činnosť, ale chcem tvoju lásku, preto sa vzdaj všetkého. Poď so mnou do púšte a tam prehovorím k tvojmu srdcu. A ja som šiel a začal som chápať Božiu lásku k ľuďom. Pochopil som, že Boh nestojí po boku boháčov alebo pohodlných, ktorí potrebujú k modlitbe trávniky, pohodlie a všetko naj... Pochopil som, že Boh je s chudobnými, je s matkou, ktorej sa motá pod nohami plno detí, je s roľníkom, ktorému ťažká robota odobrala reč, a keď sa chce modliť, nezvyší mu sila na iné, len na ťažký vzdych.

Tento veľký muž odišiel do púšte, na Saharu, aby tam oživil svoju lásku k Bohu. Odišiel do púšte, aby sa zbavil všednosti. Ale čo my? My nemôžeme odísť do púšte, ale púšťou je aj izba v ktorej žijeme, asfalt našich ciest, ale aj miesta, kde ľudia žijú v hojnosti. Púšťou sú naše rodiny, mestá, ale aj naše duše. Tam všade máme pracovať s horlivou láskou k Bohu, s odstraňovaním vlačnosti a všednosti, ktorá ničí veľké veci. A k tomu nám pomáha Eucharistia, táto úžasná a jedinečná možnosť stretnutia sa s Bohom, ktorý nás neustále uchvacuje svojou láskou.

Túto skutočnosť nám pripomína dnešná nedeľa a pozýva nás, aby sme sa oživilí zážitkom apoštolov a zakúsili ten istý okamih so stretnutia s osláveným Kristom ako ho prežili oni.

O dobrotivý Tvorca náš, čuj prosby, ktoré v slzách ti v posvätný tento pôstny čas septáme za štyridsať dní.

Ty skúmaš srdce do hĺbín, vieš, akí krehkí bývame; prišli sme naspäť ku tebe, odpusť nám, vrúcne žiadame.

Veľa sme všetci zhršili, no ušetri nás kajúcich; pre slávu svojho mena nás znavených liekom obcerstvi.

Daj síl, nech telo odbojné zdržanlivosťou skrotíme, nech triezve srdce opustí všetko, čo hriech je, necnosti.

Daj, Trojediný Bože náš, čo blaženosťou oplývaš, nech plody pôstov prehojné zbierame v svojej striedmosti. Amen.

Slova otcov púšte

Bol istý pustovník menom Prior, zo starých otcov, ktorého blahoslavený Anton ako mladíka vyučil v svätom živote mníchov; u blahoslaveného Antona zotrval však iba pár rokov. Keď mal dvadsaťpäť rokov, odišiel na iné osamelé miesto v púšti, aby tam sám prebýval s dovolením blahoslaveného Antona. I povedal mu svätý Anton: „Chod, Prior, a bývaj, kde chceš; a keď ti Pán zjaví nejakú rozumnú príčinu, príď ku mne.“ Keď teda došiel Prior na miesto medzi Nitriou a sketskou púšťou, vykopal studňu a pomyslel: „Akúkoľvek vodu nájdem, sluší sa, aby som bol s ňou spokojný.“ Naozaj bol spokojný a takto si získal väčšie zásluhy, lebo našiel takú slanú a horkú vodu, že ak ho prišiel niekto navštíviť, vo vlastnej nádobe si doniesol vodu. Na tomto mieste potom ostal tridsať rokov. Bratia mu hovorili, aby pre tú horkú vodu odišiel z tohto miesta; on však povedal: „Ak sa vyhýbame horkosti a námahe umŕtšovania a chceme mať na tomto svete pokoj, po skončení života nedosiahneme večné a ozaj sladké dobré, ani nebudeme požívať večné rajske rozkoše.“

Bratia hovorievali, že za pokrm mu stačil na deň iba osúch a päť olív, aj to jedával vonku po ceste.

Mnohí zo svätých otcov o ňom tvrdili, že za tridsať, ba aj viac rokov, čo odišiel z domu svojich rodičov, nikdy ho nenapadlo, aby vyhľadal alebo navštívil svojich príbuzných, aj keď počul, že mu rodičia zomreli. Predsa však keď jeho sestra ovdovela, poslala svojich dvoch mladých synov na púšť, aby vyhľadali jej brata Priora. Tí pochodili rôzne kláštory, hľadali ho, a keď ho ledva našli, povedali mu: „My sme synovia tvojej sestry, ktorá veľmi túži vidieť ťa pred svojou smrťou.“ Lež on nevyhovel ich prosbe. Mladíci však šli k Božiemu človekovi, blahoslavenému Antonovi, a povedali mu, prečo prišli. Blahoslavený Anton si ho zavolať k sebe a povedal mu: „Bratku, prečo si za toľký čas neprišiel ku mne?“ Prior mu odpovedal: „Rozkázal si mi, blahoslavený otče, aby som prišiel k tebe, keď mi Boh vnukne nejakú príčinu, a, hľa, doposiaľ nič mi nevnukol.“ Blahoslavený Anton mu povedal: „Chod, nech ťa vidí tvoja sestra.“ Vzal teda so sebou iného mnícha a šiel na miesto, kde žila jeho sestra; zastavil pred dverami domu a stál tam so zavretými očami, aby nevidel sestru. Tá teda prišla a vrhla sa mu k nohám, lebo od prílišnej radosti sa jej zovrelo srdce. Prior jej povedal: „Hľa, ja som Prior, tvoj brat; náhľad sa na mňa, koľko chceš.“ A potom sa ihneď vrátil na púšť do svojej chyže. A to urobil na poučenie mníchov, aby sa neuvoľnila prísnosť, keby dostali dovolenie navštíviť rodičov alebo príbuzných, kedy sa im zachce.

Z latinského originálu preložil Metod Lucký „Slová otcov púšte“

Pobožnosť krížovej cesty:

Na prvý piatok sa pomodlite krížovú cestu o 17:00 hodine, ja budem spovedať.

Sv. omša bude na prvý piatok o 17:30 hod.

V nedeľu je krížová cesta o 14:00 hodine.

Možnosť sviatosti zmierenia:

V tomto týždni je prvý piatok. Svätá spoveď bude takto:

Utorok 16:15 – 17:00

Štvrtok 16:00 – 17:00

Piatok 16:30 – 17:30

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola. Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 421 – 456.

Životné jubileum:

V piatok 23. februára 2024 sa pán kostolník Jozef Lopoš dožil krásneho životného jubilea

– 80 rokov života. V mene farníkov i vo svojom mene mu vyjadrujem veľkú vďačnosť za ochotnú 22 ročnú službu kostolníka. Prajem mu hojné Božie požehnanie i dobré zdravie.

Nech ho sprevádza ochrana Panny Márie a prihovor sv. Jozefa.

Sväté omše po 2. pôstsej nedeli (B)

26. II. pondelok

14:00 Za † Jozefa Ochabu (pohrebná sv. omša a potom pohreb)

27. II. utorok

17:00 Za † sestru

28. II. streda

17:00 Svätá omša v Štefanovej

29. II. štvrtok

17:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 80 rokov života

1. III. piatok

17:30 Za † rodičov Polákových, syna Rudolfa a dcéru Annu

2. III. sobota

08:00 Za † Jozefu Macákovú, za † kňazov Ernesta a Ľudovíta Macákových

3. III. Tretia pôstna nedeľa - (B)

08:00 Za † Štefana a Máriu

Lektori: Vráblová Radakovičová

11:00 Za farníkov

Lektori: Hajičková Šustová

Liturgický kalendár

26. II. pondelok sv. Alexander, biskup

27. II. utorok sv. Gabriel Possenti, akolyta

28. II. streda sv. Roman, opát

29. II. štvrtok sv. Osvald z Yorku

1. III. piatok sv. Albín, biskup

2. III. sobota sv. Anežka Česká rehoľníčka

Slovo na dnes

Svätý cirkevný snem vyzýva naliehavým a dôrazným spôsobom všetkých veriacich, aby si častým čítaním Svätého písma nadobudli nesmierne vzácne poznanie o Ježišovi Kristovi."

Dei verbum 23

Nepôjde nám teda len o nejaké zbežné, zvedavé čítanie, aj keď Duch Svätý si môže poslužiť aj ním. Ani o také čítanie, ktorým by sme chceli potvrdiť svoje názory či zvyky. Pokúsime sa skôr načrtnúť v racionálnom zmysle kritické čítanie Písma, čiže také, ktoré sa snaží aspoň trochu pochopiť literárny zmysel jeho textov, to znamená spôsob prevedenia a štýl tej-ktorej knihy Biblie. Veď bola by to asi pohroma, keby sme Desatoro čítali ako porekadlá z Knihy prísloví, či nie?! Zároveň nám pôjde aj o teologické čítanie, čiže čítanie s vierou. Napokon aj o psychologické a spirituálne - čiže intímne, osobné čítanie, ktoré bude živiť naše vzťahy a náš osobný vzťah k Bohu. A potom, prečo nie aj o poetické čítanie, ktoré prebúdzá naše city vďaka krásnej nielen jeho obsahu, ale aj štýlu prevedenia?

Ako konkrétne?

Jednoducho treba začať čítať Bibliu z prvej ruky, ako najzaujímavejšiu knihu, aká bola kedy napísaná. Najdôležitejšiu vec sme si už povedali: Bibliu treba čítať postupne. Veľmi pomáha, ak si na jej čítanie okrem vnútorného priestoru pripravíme aj ten vonkajší. Nejaký tichší domáci kútik so sviečkou či ikonou. Možnože niekomu pomôže i koberček či kľakací stolček, inému zas nejaká kvetina s dečkou. Taká domáca mini kaplnka, v ktorej bude Písmo ako Pánova archa miestom zvláštnej Božej prítomnosti v našom dome či izbe. Nie, nemusíme ho čítať na kolenách, a to ani jeho prvé verše, ako to robia cisterciáni, ale v úctivej polohe to áno.

„Čítajte Sväté písmo, čítajte ho ako otcovia, čítajte ho pokľaciačky. Čítajte ho s naruživosťou hladujúceho srdca."

Paul Claudel

Asi najťažšie je vytvoriť si časový priestor na čítanie Biblie. Ak chceme Písmo čítať denne, zvolíme si či už ranný alebo večerný čas, alebo ho budeme čítať pravidelne po nedeliach či sobotách. Niekomu môže pomôcť, keď si určí, koľko chce denne prečítať. Ak budem neho každý deň čítať napríklad jednu kapitolu, celé Písmo prečítam za tri roky. Ak tri kapitoly denne, tak ho mám prečítané za jeden rok aj s nejakou tou dovolenkou, ak dvanásť kapitol denne, tak za štvrt' roka. Pre tých, ktorí by čítanie zrýchľovali, len aby tými kapitolami čo najskôr prešli, je lepšie určiť si časovú dĺžku čítania, čiže napríklad desať minút denne, alebo hodinu týždenne a potom si ceruzkou poznačiť, kde prestali. Samozrejme, každý podľa svojich osobných možností a podmienok. Dôležité je, aby sme si pri súvislom čítaní ako-tak, aspoň matne zachovali ucelený pohľad na čítaný text.

Ak čítame napríklad päť kapitol denne, tak si veľmi ľahko podľa násobkov piatich zapamätáme, kde v nasledujúci deň pokračovať. K záveru každej knihy Biblie môžeme čítať iba toľko kapitol, koľko nám nej ostalo, teda tak, aby sme novú knihu začali čítať až v ďalší deň. Aj pri tomto rytme nám počas jej ročného čítania zvýši ešte trochu času nielen na dovolenku, ale aj na nepredvídané okolnosti či chorobu.

Napriek určitému systému či metóde by sme nemali byť pri čítaní Písma nastavení na splnenie nejakého cieľa, čiže prečítam a fajn. Skôr by nám malo ísť o to, aby sme nejakým spôsobom dokázali postupne čítať celú Bibliu. So slobodou srdca, s ochotou započúť a prijať Božie slovo, čiže pomalinky meniť jej čítanie aj na počúvanie.

No a teraz niečo nepopulárne. Niektoré vydania Písma majú veľmi kvalitné úvody a vysvetlivky pod čiarou. Možno sa hneď spýtate: „Čítať ich, alebo nie, veď je to vlastne čítanie ‚navyše!‘" Máte pravdu, že nie je najpríjemnejšie ich čítať, ale napovedajú nám také fakty, ktoré by sme sami museli objavovať veľmi dlho a už

dnes by nám pri čítaní Písma ušli mnohé súvislosti. Aj keď, samozrejme, platí, že to, na čo prideme sami, nám aj zostane. Len si treba správne vybrať počúvaním svojho vnútorného hlasu. Ak cítime pobádanie hľadať vysvetlenie, hľadajme. Ak sme unavení, nesilme sa príliš. Naopak, keď máme možnosť a čas, pri štúdiu Biblie nám pomôžu aj populárne knihy, ktoré pomáhajú chápať jej kontext. Dokonca aj hodnotné biblické filmy nás môžu dobre uviesť do historických okolností, v ktorých sa Božie príbehy odohrávali. Akokoľvek, ak statočne vydržíme aj pri suchopárnych textoch Biblie, tak nás sama odmení. Budeme mať veľkú radosť z jej zrozumiteľnejších pasáží, ktoré sa nás potom dotknú hlbšie.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Musia katolíci všetkých rešpektovať

Som katolík, snažím sa žiť podľa Božích prikázaní. V mojom okolí je však mnoho ľudí, s ktorými nesúhlasím, dokonca mi často hádzu pod nohy polená. Ako im mám prejavíť rešpekt? Nie je to zbabelosť?

Najprv by som chcel povedať, že každý z nás je iný a má niečo špeciálne vo svojom živote, poslaní, povolání, ale aj v prežívaní a vnímaní sveta, napriek tomu, že všetci sme údmi jedného tela. Potrebujeme sa teda navzájom rešpektovať, otvoriť si srdce a povedať: „Nie všetci musia veci vidieť tak ako ja, nie všetci musia konať a zmýšľať rovnako a je dôležité prijať, že sme rozdielni." Čo s touto situáciou môžeme urobiť? Pán Ježiš ide v evanjeliu za hranicu pohodlnosti a rozširuje okruh lásky a prijatia aj na nepriateľov. Prečítajte si Lukášovo evanjelium, kde hovorí: „Milujte svojich nepriateľov. Robte dobre tým, ktorí vás nenávidia. Žehnajte tým, ktorí vám zlorečia. A modlite sa za tých, ktorí vás urážajú. Tomu, kto ťa udrie po líci, nastav aj druhé. A tomu, kto ti berie plášť, neodopri ani šaty." (Lk 6, 27-30)

Chápete? To, čo nám Pán Ježiš hovorí, je vážne, a nemyslím si, že by týmito slovami chcel mlátiť prázdnu slamu. Dáva nám ich ako návod pre život a pre vzťahy s inými ľuďmi. Na druhej strane je pochopiteľne že niekedy potrebujeme byť asertívni, ukázať svoju hodnotu a nenechať si neprávom ubližovať. Keď Ježiša súdili, sluha ho udrel po líci, na čo on zareagoval slovami: „Ak som zle povedal, dokáž, čo bolo zlé, ale ak dobre, prečo ma biješ?!" (Jn 18, 23) Ozval sa, lebo tu čosi nebolo správne. Niekedy sa nám kresťanom ubližuje. Stáva sa, že nám nedovolia stavať kostoly, prenasledujú nás pre našu vieru. No dnes akoby sa ľudia dokonca začali hanbiť za to, že veria v Boha, a nemajú slobodu dať to najavo. Ak žijeme s Bohom, žijeme preňho a máme určité pravidlá. Potrebujeme v tom byť asertívni, nehanbiť sa za vieru. Nehanbiť sa za Ježiša. Samozrejme, treba rešpektovať, že iní ma nemusia chápať, nemusia rozumieť, aké sú moje pohnútky, čo prežívam s Bohom vo svojom srdci, ale potrebujem to dať slobodne najavo, lebo toto je moja cesta. Nebudem chodiť bočnými chodníkmi, nebudem hovoriť, že nepoznám Ježiša, keď som mu dal svoj život a on je v ňom Pánom. Byť asertívni, aby sme dokázali žiť plnosť života veriaceho človeka, je veľmi dôležité. Spišský biskup Štefan Sečka nám kedysi v seminári povedal, že potrebujeme mať vo vzťahu s ostatnými ľuďmi ružové okuliare. Vtedy som celkom nerozumel, čo tým myslí, no on nám to vysvetlil: „Skôr než začnete odsudzovať iných, skúste prijať, že možno majú ťažký deň a vplyva to na ich reakcie. Možno práve zažili poníženie, niečo sa im zrútilo v osobnom živote. Keď na nás zle zareagujú, môžeme byť sklamaní, môžeme oponovať, alebo sa na vec pozrieme cez ružové okuliare a povieme si, že azda práve toto bola posledná kvapka a pohár sa preliat. S takýmto pohľadom to dokážeme rešpektovať a nesúdime." Na Slovensku máme zvláštne zmysľovanie poznačené nedôverou a závišťou. Určite poznáte porekadlo: Ak mi zdochne koza, susedovi nech zdochnú dve. Prečo tak rozmýšľame? Nie je to dobrota nášho srdca a potrebujeme s tým

pracovať. Verím, že Pán Ježiš naozaj chce, aby nás poznali ako jeho učeníkov podľa toho, ako sa navzájom milujeme. Prajem nám, aby láska a rešpektovanie iných bolo to, čo nás bude vystihovať.

Ján Buc „A teraz čo? II.“

Na minútku

Nebo za body

Pred nebeskú bránu raz prišla jedna dobrá kresťanka. Bola celá vyľakaná. Svätý Peter ju srdečne privítal. Snažil sa ju upokojiť, ale vážnym hlasom jej povedal: „Ten, kto chce vstúpiť do neba, musí mať sto bodov.“

Dobrá žena teda začala vypočítavať: „Celý život som bola verná svojmu manželovi. Kresťansky som vychovávala deti. Nepodarilo sa mi to úplne, ale robila som, čo som mohla. Bola som dobrovoľníčkou pre misie a pomáhala som charite. Vždy som sa snažila pomáhať blížnym, najmä farárovi a mojim susedom...“

Keď prestala, aby sa nadýchla, svätý Peter jej povedal: „Dva a pol bodu.“

Pre ženu to bolo ako úder do brucha.

Pokračovala teda ďalej: „A... Ach áno! Pomáhala som rodičom v starobe. Odpustila som sestre, ktorá so mnou bojovala o dedičstvo... A... Áno! Každú nedeľu, okrem dní po pôrodoch, som bola na svätej omši. Taktiež som sa zúčastňovala na pobožnostiach a modlitbách v pôstnom období... Vždy som sa modlila... A v máji aj ruženec...“

Svätý Peter jej odvetil: „To máme tri body.“

Žena

nešťastne zmĺkla. Ako by mohla napočítať sto bodov? Povedala to podstatné a už si na nič nevedela spomenúť. So slzami v očiach rozochveným hlasom povedala: „Ak je to tak, môžem počítať už len s Božím milosrdenstvom...“

„Sto bodov!“ zvolal svätý Peter.

Bruno Ferrero „A kvety jednoducho kvitnú“

Zamyslenia

Ateisti

Iní si vytvárajú taký obraz Boha, že predstava, ktorú odmietajú, vôbec nie je Boh evanjelia.

Gaudium et spes

Veriaci donedávna pokladali ateistov jednoznačne za Božích nepriateľov a nepriateľov Cirkvi. Ešte na Druhom vatikánskom koncile niektorí biskupi zastávali taký názor, že ateizmus treba výslovne odsúdiť ako hriech, a tým sa vec vybaví. Našťastie, medzi koncilovými otcami boli mnohí skutoční pastieri, ktorí niečo podobné nedovolili. Koncil napokon priniesol veľmi diferencovaný rozbor príčin ateizmu.

Hovorí síce, že „isto nie sú bez viny tí, čo sa proti hlasu svojho svedomia vedome snažia neprípustiť Boha do svojho srdca a vyhýbať sa náboženským otázkam“, vzápätí však dodáva, že „určitá zodpovednosť za to padá aj na veriach“. Ateizmus je totiž okrem iného tiež kritickou reakciou na žité (alebo skôr nežité) kresťanstvo v tej ktorej krajine, na skreslené podávanie kresťanského učenia, na správanie sa jednotlivých kresťanov alebo Cirkvi ako celku. Áno, ak kresťania sami niečím dávajú dôvod na pohoršenie a nie sú tým, čím by mali byť, potom pravú tvár Boha a náboženstva skôr zastierajú, ako ukazujú“. Niektorým ľuďom zase v prijatí kresťanstva bránia vedomosti o všetkých menej slávnych kapitolách pôsobenia kresťanov v dejinách. Ani k nim nemožno pristupovať s prezieravou povýšenosťou, naopak: „Môžeme si vážiť tých, čo pohrdajú Bohom, lebo iní sa príčasto schovávajú za toto meno, aby tak ospravedlnili bezprávie a svojvôľu,“ napísal o tom židovský mysliteľ Martin Buber.

Niekedy je príčinou straty viery prežité utrpenie, ktoré si človek nedokázal vysvetliť, nevedel ho skĺbiť s vierou v milujúceho Boha. Tu iste nie je namieste odsudzovanie či poučovanie - to by sme boli ako Jóbovi priatelia, ktorým sa zdalo všetko jasné, a pritom boli úplne vedľa!

Keď to zhrnieme, asi by sme mali byť milosrdnejší k ľuďom, ktorí z nejakého dôvodu nepoznajú Boha alebo ho odmietajú. Už len preto, že často odmietajú iba jeho karikatúru, a nie žitého Boha, ako o tom hovorí koncil.

A ktovie, či k existencii takých karikatúr neprispievam aj ja...

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku